

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Biserica noastră

(Urmare)

2. *Biserica Romei luând în considerațiune învățătura ei — este apostolică.* Prin anii treizeci ai veacului trecut, universitatea din Oxford avea mulți profesori cu înaltă știință și învățatură. Aceștia ca protestanți zeloși cu multă întristare a trebuit să vadă, cum religia lor anglicană pe zi ce merge se desface, pornește spre nimicire. Vrând a împiedica această descompunere, a cercat după mijloace potrivite, prin cari ar putea să toarne viață în religia lor plecată spre agonie. În acest scop au început să studieze Biserica catolică, a cărei vitalitate i-a umplut cu multă mirare.

În deosebire au răsfoit scrisorile sfinților părinți, în cari atât de fidel se reoglindează viața Bisericii. Dar cu cât se adânceau mai tare în studiul acelor scrisori, cu atât mai multă mirare au trebuit să aștepte că Biserica Romei în veacul al 19-lea tot aceleași învățături le predică, cari în urma lui Hristos le-au predicat apostolii și că Luther și ceilalți conducători ai reformațiunii au scurtat și schimbat adânc învățătura apostolică. Urmarea acestei descoperiri a fost, că mai mulți dintre acești profesori au părăsit rătăcirile reformațiunii și s'au alipit de Biserica adevărat

apostolică. Între aceștia au fost Dr. Newman, Manning, Palmer, toți cunoscuți de lumea mare ca bărbați de înaltă știință.

Nici că avem să ne mirăm, că Biserica în mod credincios a susținut până în ziua de azi învățătura apostolică, de oarece puterea nerăsturnabilă a adevărului chiar într'aceea se vedește, că adevărul ieri, azi și pururea e neschimbat acelaș. Din asta cauză deși Biserica lui Hristos a îndurat multă întristare dureroasă, când în cursul veacurilor s'au dezbinat țări și popoare de corpul ei, dar din învățăturile de credință ale ei nimic n'a îngăduit. Cu drept cuvânt se vestește pe sine, că după învățătura ce o dă lumii, — este apostolică!

3. *Biserica catolică din privința sfințelor Taine — este apostolică.* Dacă cineva dintre noi este norocos să ajungă în cetatea Romei, coboare-se negreșit în catacombe, sub pământ în acelea locuri sfinte, unde a trăit Biserica apostolică, unde și-a prăznuit sfințele slujbe și unde și-a îngropat morții. Pe pereții acestei catacombe și azi se pot vedea icoane și scrisori, cari ne dau dovadă despre cele șapte Taine. Vom aminti numai vr'o câteva. O icoană ne înfățișează cum sf. Ioan botezătorul botează în

apa liordanului pe Isus. De-asupra unui mormânt putem celi serisoarea: Aici se odihnește Fortunacian, care renăscut în apa cerească, trăește pururea în pace. O altă scrisoare ne spune: „I-a botezat și uns cu olei Probianus sluga lui Dumnezeu”. Aproape la fiecare pas ne întâlnim cu dovezi despre sfânta Cuminecătură și căsătorie. Pe tabla unei cutii se găsește următoarea icoană: un mire și mireasa își întind mâna, iar deasupra lor se vede cum Mântuitorul îi încununează pe ei. În acest mod vestește lumii mari „Roma de sub pământ” apostolicitatea Bisericii, ce se vedește prin Tainele sale.

Dar vrășmașii Bisericii apostolice, în butul tuturor dovezilor istorice, nu încetează a unelti împotriva ei cu scopul vedii de a înstrăina pe oameni dela aceasta Biserică. Așa de exemplu povestesc în lumea largă, că sfânta spovedanie numai la anul 1215 a intrat în datină. Noi însă pe baza istoriei știm prea bine, ca Biserica în acest an nu a introdus spovedania ei a regulat numai timpul ei, în cât a prescriș, că suntem datori cel puțin odată la an a ne spovedi. Din contra despre așezământul spovedaniei deja Mântuitorul Isus a făcut rânduială zicând apostolilor: Carora veți ierta păcatele, iertate vor fi! Vrășmașii Bisericii susțin și aceea, că purgatorul (locul curășilor) numai mai târziu a a fost născocit, li provocăm pe aceștia, să-și ia osteneala și să decidă cartea II. a Macabeilor (XII. 46), unde vor putea afla, că: este sfânt și mângailor lucru a se ruga pentru cei morți, ca să se deslege de păcate. Noi știm, că a se ruga pentru sfinți e de prisos, iar pentru cei osândiți la iad — fără folos. Prin urmare în lumea de dincolo de mormânt sunt suflete, căroră le potom veni într' ajutor cu rugăci-

unile noastre, și acestea sunt bielele suflete cari se chinuiesc în văpia focului curășilor din purgator.

Protestanții (reformații, luterani, calvinii etc.) afirmă, că infalibitatea Patriarhului Romei a fost născocită numai la anul 1870 (în soborul vatican). Acuză fără teme. Știut este, că părinții soborului din Vatican au tălcuit numai învățătura Bisericii despre infalibilitatea papei și au ezis-o ca dogmă. Din contra, privilejul infalibilității există din acel moment, când Mântuitorul dumnezeiesc s'a îndreptat către Sf. Petru mai marele apostolilor cu cuvintele: Eu m'am rugat pentru tine ca să nu te micșoreze credința ta — și tu vei întări pe frații tăi.

Și în acest mod am putea să luăm în seamă toată învățătura Bisericii și ne-am convinge, ca deși Biserica a trebuit în cursul vremilor să indure multe valuri, fortune și critici, — ea este apostolică în toate mărunțiile sale.

4. *În sfârșit Biserica Romei este apostolică considerând chiar și pe marea ei.* În istoria bisericească găsim însămnat numele fiește cărui Papă împreună cu timpul chivernisirei sale. Astfel știm, ca Biserica dela Sf. Petru incoace a avuut 261 de Papi. Deci are toată dreptatea istoricul protestant Makoulay când zice: „Cele mai de frunte case domnitoare din întreaga lume sunt numai de ieri de alaltă în asemănare cu dinastia de 19 veacuri a Romei.”

Din partea unor protestanți se mai spune și aceea, că sf. Petru nici că a fost vre-odată în Roma. *Vorbă fără teme.* Chiar mulți bărbați protestanți, recunoșcuți ca foarte învățați dovedesc în contra lor, că adeca Sf. Petru a fost episcopul Romei.

Dar și episcopii sunt urmași legiuți ai apostolilor. Anume, fiește care episcop și-a primit hirotonirea dela un

înaintaş al său și acesta dela alt înaintaş. Astfel, dacă vom merge în cursul veacurilor înapoi, se va găsi un atare, care a primit nemijlocit dela un apostol putere dată de Hristos. Și preotul cel mai din urmă, care în cea din urmă zi a vieții pămîntene va vesti evangelia va fi cea mai de pe urmă verigă a lanțului, care a pornit dela Hristos și revine iarăș în Hristos.

Biserica catolică fiind astfel apostolică, nici că înceată întrînsa — nici macar pe un moment — apostolia. Istoria Bisericii cu drept cuvînt s'ar putea, numi „saptele apostolilor”. Cu începere dela prima predică a sfîntului Petru, sămînta evangheliei se seamănă neconținut pe întreaga suprafață a rotogolului pămîntesc. Toate neamurile au văzut în mijlocul lor bărbați, cari săraci în celea pămîntesti, dar bogați din belșug în spirit și adevăr, cu puterea de credință a unui Sf. Petru, cu zelul înflăcărat a unui sf. Pavel, cu abnegațiunea unui sf. Jacob și cu dragostea unui sf. Ioan au aruncat în agrul sufletelor sămînta buneivestiri, care l'au ȳdat cu crunte sudori și ingrășat nu odată cu sfînt sînge de martir.

Să închiem * * * cu cuvintele unui episcop: „... Oare că trăiesc în veacul al doilea ori șesele sau chiar în al douăzecilea este tot una; misiunea apostolică, învățătura apostolică, puterea și spiritul apostolic este un ce maiestos și înălțat... Liturgia tînărului preot acum hirotonit este chiar aceea a Sfîntului Pavel ori sf. Ivan și în dezlegarea ce-o dă cel mai smerit călugăr penitentului, recunosc puterea Sfîntului Petru.”

Cu o atare credință să umblăm și alergăm cruciș — curmeziș și se va umplea sufletul nostru de duh apostolic, care ne va împintena la muncă spre mărirea lui Dumnezeu și folosul sufletelor. (După Pohlinger).

(Fine)

Sf. Predanie

(Urmare)

În contra celor zise pînă aici se propune din partea dușmanilor noștri următoarele: Tim. c. III. v. 16. „Toată scriptura de D-zeu este insuflată și de folos spre învățatură”. Așa dară zic ei, nu ne mai trebuie predanie. Răspund: S. Pavel nu zice că scriptura ar fi *de ajuns*, ci de *folos*, adică cîtă-i e spre folos, dar *nu e de ajuns*. Mai zic la Galateni c. I v. 8. „Măcar inger din cer de va propovădui vouă afară de ce am propovăduit, să fie anatema”! Răspund: Aici e vorba de predicare peste tot ce s'a scris și ce nu, penru că nu zice *ce am scris*, ci cea ce am propovăduit.

Acuma voiesc a arăta, că afară de s. scriptură mai trebuie să credem și în predanie.

S. Ioan evanghelistul care a scris în 95 d. Hristos evanghelia sa, adică între cărțile scripturii cea mai de pe urmă carte, sfârșește așa: Ioan c. 21 v. 25. „Sunt apoi multe altele care a făcut Isus, pe cari dacă le-ar scrie cineva, nici în toată lumea mi-se pare, nu ar încăpea cărțile ce s'ar scrie”. Cetim la I. Ioan c. 2 v. 21. „Nici nu v'am scris vouă cașicând nu a-ți ști adevărul”. De aici se vede că apostolii scriau cărțile lor - numai ca să le aducă aminte credincioșilor cele ce le-au propovăduit, numai cu vorbă și *nu în scris*.

Vedem și în zilele noastre socialisti, bolșevici, sectele calvine cu vorbă își câștigă partizanii lor, și *numai unele dintre învățături le dau și în scris*. Atîta îi ademenesc, pînăce îi câștigă pe partea lor, deci le și predică, și le dau și *gazete*. Pe vremea lui Hristos nu era tipar, deci Dl. Hristos nici nu poruncește nicăiri că

toate să se scrie. ci zice „Mergând *vesti-ți evangelia* la toată zidirea.“ Deci el poruncește să se vestească, *dar nu să se scrie!* Pentru aceea zice la Ioan c. 20. v 30. „Multe alte semne au făcut Isus înaintea ucenicilor săi, cari *nu sunt scrise în cartea aceasta!*“ Știm și acea, cum că decăteori făcea Dl Hristos *minuni* ținea și învățături, de exemplui când l'au înviat pe Lazar din mormânt, cu ocaziunea aceasta a zis „Cel ce crede întru mine de va și muri, va fi viu, și cel ce crede întru mine nu va muri, în veci“. Prin urmare când Hristos făcea *semne, adecă minuni*, ținea și predici. Deci dacă Sf. Scriptură se termină cu cuvintele aceste. „*Sunt multe altele, și multe semne au mai făcut Isus... cari nu sunt scrise în cartea această.*„ Urmează că și din minuni și din învățături, *nu s'au scris toate în S. Scriptură.*

Sf. Apostoli nu s'au gândit nici odată să scrie tot ce au învățat Hristos, ci numai unde era nevoie au scris unele întâmplări. Așa Sf. Matei și-a scris evanghelia pentru creștinii din Palestina, ca să le lase ceva pomenire. S. Pavel să le lase ceva pomenire la Corintheni, Romani.

Cumcă nu se cuprind toate învățăturile lui Hristos în sf. Scriptură, voi arăta și din locurile următoare: Pavel II. Tes. 2. 14. „Pentru aceea fraților fiți statornici și țineți învățăturile care le-ați învățat *ori prin vorbă*

ori prin scris“. Adică ceea ce a-ți învățat *ori prin scriptură, ori prin predicare!* Cu alte cuvinte *ori prin scriptură, ori prin vorbă, adică prin predanie.*

(Va urma)

Anul sfânt. Cetim în *Unirea*, că afară de o întreagă serie de pelerinaje italiene, luna Martie a adus la Roma și următoarele pelerinaje străine: 4 din Germania, 3 din Franța (între cari două exclusiv din văduve de război), 1 din Statele Unite ale Americii (arhidieceza de Boston sub conducerea Cardinalului O'Connell), 1 din Anglia (profesorii și studenții universităților din Oxford și Cambridge), 2 din Elveția, 2 din Ungaria și 1 din Austria. Iar pentru lunile Aprilie și Maiu, cu sărbătorile Paștilor și Rusaliilor, numărul pelerinajelor va atinge exact limita capacității de încartiruire a cetății eterne.

O listă neagră. Ziarul „Times“ din Londra publică de curând, pe temeiul de date oficiale, că dela 7 Noiembrie 1917 până la 31 Dec. 1921 Sovietele rusești au măcelărit nu mai puțin decât 1.718.188 de oameni. Între aceștia sunt a se înșira 28 episcopi și mitropoliți, 1215 preoți, 54.650 ofițeri, 260.000 soldați, 59.000 polițiști, 6.751 profesori, 8.800 medici, 355.250 oameni cu carte (meseriași, comercianți ș. a.), 12.951 proprietari, 192.350 muncitori și restul țărani. — Dar a fost oare între aceștia măcar unul de legea lui Moisi? — se întreabă afirmative cu multă dreptate, o gazetă creștină.

(Unirea)

Calendar săptămânal.

5—11 Aprilie 1925.

5. **Duminica** V din post (Ev. dela Marcu c. X st. 33, gl. 3, v. 11) Mm. Teodul și Agatopod † 285.
6. **Luni.** C. p. Eutihie † 582.
7. **Marți.** C. p. Gheorghe și sf. Martir Caliopie.
8. **Miercuri.** SS. Ap. Irodion, Agav, Ruf. și cei dimpreună cu dâșșii.
9. **Joi.** C. p. Eupsichie cel din Cesarea.
10. **Vineri.** MM. Terentie și Pompie.
11. **Sâmbătă.** S. M. Antipa Episc. Pergamului.